

## Arrest

nr. 201 855 van 29 maart 2018  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN LAER  
Broederminstraat 38  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie  
en Administratieve Vereenvoudiging.

### DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn en X, die verklaart Nederlandse nationaliteit te zijn, als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, waarvan wordt verklaard dat het de Nederlandse nationaliteit heeft, op 17 november 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die loco advocaat M. VAN LAER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. M.A.K. dient op 15 september 2016 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart als burger van de Unie, dit omdat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Ter staving hiervan legt hij loonfiches over van zijn moeder, de eerste verzoekende partij.

1.2. Op 15 maart 2017 wordt M.A.K. in het bezit gesteld van een “*Bew.I.Kd*”.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 5 september 2017 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van M.A.K. Deze beslissing, die op 18 oktober 2017 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

*“In uitvoering van 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [...]”*

*Reden van de beslissing:*

*Betrokkene diende op 15-09-2016 een aanvraag tot verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ter staving van zijn aanvraag legde hij loonfiches van zijn moeder “E.B.J. ([...])”, een ziekteverzekering en een arbeidsovereenkomst van zijn moeder voor. Betrokkene werd op 15-03-2017 in het bezit gesteld van een Bew. I. Kd. Overeenkomstig artikel 42bis, § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale zekerheid ingelicht dat de moeder van betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.*

*Betrokkene werd op 05-07-2017 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige bestaansmiddelen. De moeder van betrokkene tekende ons schrijven op 04-08-2017 waarna hij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.*

*Betrokkene legt vervolgens loonfiches van zijn moeder attesten van de mutualiteit aangaande de arbeidsongeschiktheidsuitkering van zijn moeder, een bewijs van afspraak bij de VDAB van zijn moeder, een OCMW-atteest aangaande het ontvangen leefloon van zijn moeder een ziekteverzekering en een medisch attest van zijn moeder voor. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat de moeder van betrokkene officieel tewerkgesteld was via het OCMW artikel 60, § 7, tot 15-08-2017.*

*Om het verblijfsrecht te kunnen behouden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15-12-1980, zijnde: “Bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de Burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van dienst inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne.*

*Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1° lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Een tewerkstelling overeenkomstig artikel 60§7 is een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een baan bezorgt aan iemand die niet meer terecht kan op de reguliere arbeidsmarkt, met als doel deze terug in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid en in het arbeidsproces. Het OCMW is de juridische werkgever. Het OCMW kan de persoon in zijn eigen diensten tewerkstellen of ter beschikking stellen van een derde werkgever. Het ontvangt een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling. Het gaat hier dus niet om tewerkstelling op de reguliere arbeidsmarkt maar om een sociale tewerkstelling. De bestaansmiddelen waarover betrokkene via zijn moeder kan beschikken werden dus gefinancierd door het OCMW, het sociale bijstandsstelsel van België. Om tewerkgesteld te worden in artikel 60 § 7 is 1 van de voorwaarden dan ook het ontvangen van een leefloon. Deze inkomsten kunnen bijgevolg niet aanvaard worden om het verblijfsrecht als een leefloombestaansmiddelen te behouden. In artikel 40 § 4, U lid, 2° staat immers expliciet vermeld beschikker van voldoende EU-burger over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Betrokkene was, gezien de inkomsten van zijn moeder ten laste van het sociale bijstandsstelsel. Daarnaast is er ook geen officiële tewerkstelling voor de moeder van betrokkene meer doorgegeven aan de RSZ na 15-08-2017. Betrokkene kan dus sowieso op basis van de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling van zijn moeder het verblijfsrecht niet behouden aangezien deze bestaansmiddelen al achterhaald zijn. Wat wel uit het administratief dossier blijkt is dat de moeder van betrokkene op heden een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. Hiervan is enkel het brutoloon gekend. Het brutoloon (dus het loon zonder afhoudingen) is onvoldoende om aan te kunnen tonen dat betrokkene beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel. Daarnaast krijgt*

*de moeder van betrokkene ook nog eens bijpassingen van het OCMW omdat haar arbeidsongeschiktheidsuitkering ontoereikend is. Op basis van de arbeidsongeschiktheidsuitkering kan dus ook het verblijfsrecht in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet behouden blijven.”*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers betogen in een tweede onderdeel van hun eerste middel, ter ondersteuning van de aangevoerde schending van artikel 42bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat verweerder *“helemaal geen rekening [houdt] met het tijdelijk karakter van de moeilijkheden”*, niettegenstaande het tweede lid van § 1 van voormeld artikel uitdrukkelijk bepaalt dat verweerder bij het bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, rekening moet houden *“met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun”*. Verzoekers herinneren eraan dat verweerder in maart 2017 nog oordeelde dat M.A.K. als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kon worden ingeschreven, waarbij het artikel 60, §7 arbeidscontract met het OCMW Antwerpen en de loonfiches (sinds juni 2016) van de moeder van M.A.K. werden voorgelegd. Verzoekers preciseren dat het feit dat de moeder van M.A.K. tijdens de duur van haar contract arbeidsongeschikt wordt, per definitie een tijdelijk probleem is. Zij zetten uiteen dat er bij primaire invaliditeit twee opties zijn, ofwel herstelt men, en herneemt men zijn job, ofwel wordt met na een jaar, dus in april 2018, invalide verklaard. Zij zijn van oordeel dat er documenten voorlagen die het tijdelijke karakter van de moeilijkheden van de moeder van K.M. aantoonde, met name het medisch attest en de bewijzen van inkomsten uit arbeidsongeschiktheid.

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen, wat voormeld betoog betreft, als volgt:

*“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat er op 15 september 2016 voor verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving gedaan als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Verzoeker maakte onder meer een arbeidsovereenkomst, op naam van E.B.J., afgesloten met het OCMW, over. Naar aanleiding van die aanvraag werd hij in bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.*

*Verzoeker werd aldus in bezit gesteld van een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen en die bestaansmiddelen werden voorzien door zijn moeder, E.B., ten aanzien van wie er op 5 september 2017 eveneens een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht.*

*Het stond het bestuur vrij, op grond van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, om te controleren of er nog steeds voldaan is aan de voorwaarden van het verblijf. Dit artikel luidt onder meer als volgt:*

*“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst”*

*Uit het administratief dossier blijkt dat er op 5 juli 2017 een schrijven gericht werd met de vraag om het bestuur in kennis te stellen van de bestaansmiddelen in het kader van de controle of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden nog zijn voldaan.*

*De volgende documenten werden overgemaakt:*

- OCMW attest op naam van E.B.J.;
- Loonfiches op naam van E.B.J. juli 2016;
- Verklaring christelijke mutualiteit;
- Bewijs afspraak moeder bij de VDAB;
- Ziekteverzekering;

- Medisch attest.

Uit nazicht van de Dolsis databank is gebleken dat verzoekers moeder sedert 15 augustus 2017 niet meer tewerkgesteld is voor het OCMW van Antwerpen, waaromtrent bij het bekomen van een verblijfsrecht een arbeidsovereenkomst werd voorgelegd. Uit hetzelfde document blijkt dat verzoekers moeder sedert 15 augustus 2017 niet meer tewerk is gesteld.

In de bestreden beslissing werd derhalve terecht geoordeeld dat er geen officiële tewerkstelling voor de moeder van verzoeker werd doorgegeven aan de RSZ na 15-08-2017 en werd er op correcte wijze, en dit in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, geoordeeld als volgt:

*“(…) Betrokkene kan dus sowieso op basis van de voorgelegde bewijzen van tewerkstelling van zijn moeder het verblijfsrecht niet behouden aangezien deze bestaansmiddelen al achterhaald zijn.*

Verzoeker gaat met zijn betoog, waar hij meent dat het loon verkregen via tewerkstelling door het OCMW ook erkend zou worden door de verwerende partij, volledig voorbij aan de vaststelling en de motivering dat zijn moeder niet meer tewerkgesteld is bij het OCMW. Zijn kritiek is dan ook niet dienstig. Zoals blijkt uit een verdere lezing van de bestreden beslissing, werd wel degelijk gemotiveerd omtrent de arbeidsongeschiktheidsuitkering waarover zijn moeder beschikt. Hieromtrent werd gemotiveerd als volgt:

*“(…) Wat wel uit het administratief dossier blijkt is dat de moeder van betrokkene op heden een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt. Hiervan is enkel het brutoloon gekend (Het brutoloon (dus het loon zonder afhoudingen) is onvoldoende om aan te kunnen tonen dat betrokkene beschikt over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstand stelsel.*

*Daarnaast krijgt de moeder van betrokkene ook nog eens bijpassingen van het OCMW omdat haar arbeidsongeschiktheidsuitkering ontoereikend is; op basis van de arbeidsongeschiktheidsuitkering kan dus ook het verblijfsrecht in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet behouden blijven.(…)”*

Waar hij stelt dat er geen rekening gehouden werd met de feitelijke moeilijkheden en het tijdelijk karakter van de arbeidsongeschiktheid, betwist hij niet dat enkel het brutoloon werd meegedeeld en niet het netto-loon. Hij betwist evenmin dat er bijpassingen zijn van het OCMW omdat de arbeidsongeschiktheidsuitkering niet voldoende zijn. De bestaansmiddelen worden derhalve voorzien door het OCMW, waardoor er geen sprake kan zijn van voldoende bestaansmiddelen zodat men niet ten laste valt van de Belgische Staat. Verzoeker brengt geen enkele concrete motivering in tegen de vaststellingen zoals die blijken uit het administratief dossier.”

2.3. Artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.*

*Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.*

*Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”*

2.4. In casu werd M.A.K. op 15 maart 2017 in het bezit gesteld van een “Bew.I.Kd”, in de hoedanigheid van beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waarbij deze bestaansmiddelen werden verschaft door de moeder van M.A.K., middels een tewerkstelling op basis van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet. Het verblijfsrecht van M.A.K. vond derhalve zijn grondslag in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing wordt – zoals verzoekers terecht opmerken in hun verzoekschrift – vooreerst geheel overbodig een uiteenzetting gegeven aangaande het vermeende sociale bijstandskarakter van deze tewerkstelling, vermits het verblijfsrecht op grond hiervan werd toegekend. Verwerende partij probeert tevergeefs de overbodigheid van deze uiteenzetting te verhullen door er in haar nota op te wijzen dat verzoekers hiermee voorbijgaan aan het feit dat de bestreden beslissing vaststelt dat de moeder van M.A.K. niet meer tewerkgesteld is bij het OCMW. In de

bestreden beslissing wordt verder gesteld dat geen officiële tewerkstelling voor de moeder van M.A.K. werd doorgegeven aan de RSZ sedert 15 augustus 2017, zodat laatstgenoemde niet langer een beroep kan doen op de inkomsten vergaard uit deze tewerkstelling. Naar aanleiding van een schrijven van verweerder van 5 juli 2017 dienaangaande, werd meer duiding verschaft aangaande de actuele economische situatie van de moeder van M.A.K. Er werden onder meer stukken overgemaakt waaruit blijkt dat de moeder van M.A.K. een arbeidsongeschiktheidsuitkering wegens ziekte ontvangt, evenals een gedeeltelijk leefloon. Wat betreft deze actuele economische situatie, stelt verweerder dat enkel het brutobedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering gekend is, waarbij wordt aangegeven dat dit brutobedrag reeds onvoldoende is om aan te tonen dat M.A.K. beschikt over voldoende bestaansmiddelen teneinde te voorkomen dat hij ten laste valt van de openbare overheden. Hierbij wordt nog aangegeven dat de moeder van M.A.K. *“bijpassingen”* krijgt van het OCMW omdat de arbeidsongeschiktheidsuitkering ontoereikend is.

2.5. Uit voormelde motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder zijn onderzoek heeft beperkt tot de vraag of M.A.K. via zijn moeder heeft aangetoond te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, waarbij hij bij gebreke hiervan vaststelt dat een einde dient te worden gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Verweerder beperkt zich aldus tot de vaststelling dat de huidige bestaansmiddelen – d.i. de arbeidsongeschiktheidsuitkering wegens ziekte, met *“bijpassing”* van het OCMW – onvoldoende zijn, waarbij nergens in de bestreden beslissing enig onderzoek naar het eventuele tijdelijk karakter van de financiële problemen van de moeder van M.A.K. kan worden ontwaard. Dergelijk handelen strookt, zoals verzoekers terecht stellen, niet met artikel 42bis, §1 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan dient te worden onderzocht of de vreemdeling die een verblijfsrecht heeft op grond van artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, waarbij onder meer rekening moet worden gehouden met het *“al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden”*.

2.6. Het betoog in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Verweerder benadrukt de vaststelling in de bestreden beslissing dat enkel het brutobedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering werd meegedeeld, waarbij hij stelt dat dit niet wordt betwist door verzoekers. Deze vaststelling kan evenwel bezwaarlijk volstaan opdat de motieven van de bestreden beslissing overeind kunnen blijven. Kernpunt van de discussie betreft niet het precieze bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering, doch wel het gegeven dat verweerder volledig in gebreke is gebleven enig concreet onderzoek te voeren naar het al dan niet tijdelijke karakter van de financiële moeilijkheden van de moeder van M.A.K. Waar verweerder verder de ontvangen *“bijpassingen”* van het OCMW benadrukt, waarbij hij aangeeft dat er derhalve geen sprake kan zijn van voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen dat men ten laste valt van de openbare overheden, gaat hij er andermaal aan voorbij dat artikel 42bis van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk aangeeft dat hij, bij zijn onderzoek naar de onredelijke belasting van de Unieburger voor het sociale bijstandstelsel, rekening dient te houden met onder meer het al dan niet tijdelijke karakter van de financiële moeilijkheden. De loutere vaststelling dat er sprake is van een ontvangst van een leefloon – blijkens het administratief dossier heeft de moeder van M.A.K. *“leefloon genoten gedurende 01-06-2017 t.e.m. 30-09-2017 ten bedrage van 157,16 euro”*, dit wegens ontoereikendheid van de uitkering van de mutualiteit omwille van ernstige medische problemen – volstaat, in het licht van artikel 42bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, niet om de bestreden beslissing te schragen.

2.7. De Raad benadrukt nog dat het toetsingscriterium voor de beëindiging van het verblijfsrecht van M.A.K. overeenkomstig artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, niet is of M.A.K. over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste komt van de openbare overheden, doch wel of hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Dat een leefloon niet in aanmerking kan worden genomen om een verblijf van meer dan drie maanden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te verkrijgen, impliceert niet dat dergelijk ontvangst van een leefloon – dat in de hierboven geschetste omstandigheden werd uitbetaald – ipso facto betekent dat een einde kan worden gesteld aan een reeds verkregen recht op verblijf van meer dan drie maanden. In deze heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie reeds duidelijk gesteld dat de ontvangst van een sociale bijstandsuitkering een indicatie kan vormen dat de betrokken burger van de Unie een onredelijke last vormt voor het sociale bijstandstelsel van een lidstaat, doch dat *“de bevoegde nationale autoriteiten evenwel niet tot een dergelijke slotsom [kunnen] komen zonder op basis van de persoonlijke omstandigheden van de situatie van betrokkene een globale beoordeling te maken van de belasting die de toekenning van die uitkering concreet zou vormen voor het nationale socialebijstandstelsel in zijn geheel”* (HvJ 19 september 2013, C-140/12, overweging 69).

2.8. Waar verweerder derhalve het verblijfsrecht van M.A.K. heeft beëindigd, zonder hierbij op enige wijze rekening te houden met het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden, heeft hij in strijd met artikel 42bis van de Vreemdelingenwet gehandeld. Een schending van laatstgenoemde wetsbepaling is aangetoond. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen of van het tweede middel (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA